

Μία δύσκολη αλλά αναγκαία απόφαση*

Sergei A. Karaganov

Συμβούλιο Εξωτερικής και Αμυντικής Πολιτικής, Ρωσία
Επίτιμος πρόεδρος του Προεδρείου
(Ιούνιος 2023)

*Το πιο κάτω άρθρο το παρήγγειλε στον ρώσο επιστήμονα η εφημερίδα Financial Times του Λονδίνου. Όμως, δεν το δημοσίευσαν λόγω έλλειψης χώρου! Δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα Russia In Global Affairs στις 13 Ιουνίου 2023 [<https://eng.globalaffairs.ru/articles/a-difficult-but-necessary-decision/>].

Πρόκειται για σπάνιο, ιδιαίτερα πυκνό ψηφιδωτό κείμενο, από εκείνα που δεν γράφονται συχνά, επί ενός ανοιχτού παγκόσμιου στοιχήματος! Για αυτό αναγνώστη είναι καλό να το διαβάσεις. Το ίδιο πρέπει να κάνουν όσοι πρόλαβαν και αγκάλιασαν τη σωστή πλευρά της ιστορίας.

Απόδοση στα ελληνικά: Αθανάσιος Πιτσιόρλας, δικηγόρος Θεσσαλονίκης (pitsiorlaw@hotmail.com).

***

Επιτρέψτε μου να μοιραστώ λίγες σκέψεις τις οποίες έχω κάνει για πολύ καιρό και οι οποίες έλαβαν την τελική τους μορφή μετά την πρόσφατη Συνέλευση του Συμβουλίου Εξωτερικής και Αμυντικής Πολιτικής η οποία απέδειξε ότι ήταν μία από τις πιο αξιοσημείωτες συναντήσεις στην ιστορία του των 31 ετών.

Αυξανόμενη απειλή

Η Ρωσία και η ηγεσία της μοιάζουν να αντιμετωπίζουν μία δύσκολη επιλογή. Γίνεται αυξανόμενα σαφές ότι μία σύγκρουση με τη Δύση δεν μπορεί να τελειώσει ακόμη κι αν κερδίσουμε μία μερική ή ακόμη και μία πλήρη νίκη στην Ουκρανία.

Θα είναι μία πραγματικά μερική νίκη εάν απελευθερώσουμε τέσσερις περιφέρειες. Θα είναι ελαφρά μεγαλύτερη νίκη εάν απελευθερώσουμε όλη τη σημερινή ανατολική και νότια Ουκρανία το επόμενο έτος ή τα δύο επόμενα. Αλλά θα παραμείνει ένα μέρος αυτής με ένα ακόμη περισσότερο πικραμένο υπερεθνικιστικό πληθυσμό ξεσηκωμένο με όπλα – μια αιμορραγούσα πληγή που θα απειλεί αναπόφευκτες συνέπειες και νέο πόλεμο.

Ίσως η χειρότερη κατάσταση μπορεί να συμβεί, εάν, με κόστος τεράστιων απωλειών, απελευθερώσουμε όλη την Ουκρανία και παραμείνει στα συντρίμια με ένα πληθυσμό ο οποίος κυρίως μας μισεί. Η «αποκατάστασή» της θα πάρει περισσότερο από μία δεκαετία. Οποιαδήποτε επιλογή, ειδικά η τελευταία, θα αποσπά τη χώρα μας από το να κάνει ένα επειγόντως αναγκαίο βήμα να μετακινήσει την πνευματική, οικονομική και πολιτικο-στρατιωτική εστίασή της στην ανατολή της Ευρασίας. Θα κολλήσουμε δυτικά, χωρίς προοπτικές στο προβλεπτό μέλλον, ενώ η σημερινή Ουκρανία, πρωτίστως οι κεντρικές και δυτικές περιφέρειες, θα χάνουν διοικητικές, ανθρώπινες και οικονομικές πηγές προς το εξωτερικό. Αυτές οι περιφέρειες επιδοτήθηκαν ακόμη και στους σοβιετικούς καιρούς. Η

διαμάχη με τη Δύση θα συνεχιστεί καθώς αυτή θα υποστηρίζει ένα εμφύλιο ανταρτοπόλεμο χαμηλής έντασης.

Μια πιο ελκυστική επιλογή θα ήταν να απελευθερώσουμε και να ενσωματώσουμε ξανά την ανατολική και νότια Ουκρανία και να εξαναγκάσουμε την υπόλοιπη να παραδοθεί, μετά από πλήρη αποστρατιωτικοποίηση και τη δημιουργία ενός φιλικού ουδέτερου κράτους. Αλλά αυτό θα ήταν δυνατό μόνο εάν και όταν θα είμαστε ικανοί να σπάσουμε τη βούληση της Δύσης να υποκινεί και να υποστηρίζει τη χούντα του Κιέβου και να την εξαναγκάσουμε να αποσυρθεί στρατηγικά.

Και αυτό μας φέρνει στο πιο σημαντικό αλλά σχεδόν εκτός συζήτησης ζήτημα. Η βαθύτερη, ακόμη και θεμελιώδης αιτία της σύγκρουσης στην Ουκρανία και πολλών άλλων εντάσεων στον κόσμο, όπως επίσης της συνολικής αύξησης της απειλής πολέμου, είναι η επιταχυνόμενη αποτυχία των σημερινών κυρίαρχων δυτικών ελίτ – κυρίως compradors στην Ευρώπη (Οι πορτογάλοι αποικιοκράτες χρησιμοποιούσαν τη λέξη comprador για να αναφερθούν σε τοπικούς εμπόρους που φρόντιζαν για τις ανάγκες τους) – που δημιουργήθηκαν στη διαδρομή της παγκοσμιοποίησης πρόσφατων δεκαετιών. Αυτή η αποτυχία συνοδεύεται από γρήγορες αλλαγές, χωρίς προηγούμενο στην ιστορία, στην παγκόσμια ισορροπία δύναμης ευνοώντας την Παγκόσμια Πλειονότητα, με την Κίνα και κατά ένα μέρος την Ινδία να ενεργούν ως οι οικονομικοί οδηγοί και τη Ρωσία επιλεγμένη από την ιστορία να είναι ο στρατιωτικο-στρατηγικός πυλώνας. Αυτή η εξασθένηση εξοργίζει όχι μόνο τις αυτοκρατορικές-κοσμοπολίτικες ελίτ (Biden και Σία) αλλά επίσης τις αυτοκρατορικές-εθνικές ελίτ (Trump). Οι χώρες τους χάνουν την ικανότητα πέντε αιώνων να μεταφέρουν πλούτο ανά τον κόσμο, κυρίως με βάνουση δύναμη, πολιτικές και οικονομικές εντολές, και πολιτισμική κυριαρχία. Λοιπόν δεν θα υπάρξει γρήγορο τέλος στην ξεδιπλούμενη, όχι αμυντική αλλά, επιθετική αντιπαράθεση της Δύσης. Αυτή η κατάρρευση ηθικών, πολιτικών και οικονομικών θέσεων ζυμώνεται από τα μέσα της δεκαετίας του 1960. Διακόπηκε από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης αλλά επαναλήφθηκε με ανανεωμένη ισχύ τη δεκαετία του 2000. (Η ήττα στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν και η αφετηρία της κρίσης του δυτικού οικονομικού μοντέλου το 2008 ήταν κύρια ορόσημα).

Για να σταματήσει αυτή την καθοδική ολίσθηση χιονόμπαλας, η Δύση έχει προσωρινά σταθεροποιήσει τον εαυτό της. Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν μετατρέψει την Ουκρανία σε ενεργή γροθιά με πρόθεση να δημιουργήσουν κρίση και έτσι να δέσουν τα χέρια της Ρωσίας – η στρατιωτική-πολιτική καρδιά του μη δυτικού κόσμου ο οποίος απελευθερώνεται από τις χειροπέδες της νεοαποικιοκρατίας - αλλά καλύτερα ακόμη να την ανατινάξουν, έτσι ριζικά εξασθενώντας την αναδυόμενη εναλλακτική υπερδύναμη- Κίνα. Από πλευράς μας, καθυστερήσαμε το προληπτικό χτύπημα είτε επειδή δεν κατανοήσαμε το αναπόφευκτο μιας σύγκρουσης είτε επειδή συγκεντρώναμε ισχύ. Επιπλέον, ακολουθώντας σύγχρονη, κυρίως δυτική, στρατιωτικο-πολιτική σκέψη, βάλαμε ασυλλόγιστα πολύ ψηλά ένα όριο για την χρήση πυρηνικών όπλων, εκτιμήσαμε εσφαλμένα την κατάσταση στη Ουκρανία και δεν αρχίσαμε τη στρατιωτική επιχείρηση εκεί με αρκετή επιτυχία.

Αποτυγχάνοντας στο εσωτερικό, δυτικές ελίτ άρχισαν να καλιεργούν ενεργητικά τα ζιζάνια που εμφανίστηκαν μετά από εβδομήντα έτη ευημερίας, ικανοποίησης και ειρήνης -όλες εκείνες τις αντιανθρώπινες ιδεολογίες οι οποίες απορρίπτουν την οικογένεια, τη πατρίδα, την ιστορία, την αγάπη μεταξύ άνδρα και γυναίκας, την πίστη, τη δέσμευση σε ανώτερα ιδανικά, ο,τιδήποτε που συνιστά την ουσία του ανθρώπου. Ξεριζώνουν εκείνους που αντιστέκονται. Ο στόχος είναι να καταστρέψουν τις κοινωνίες τους και να τις μετατρέψουν σε άβουλα όντα (*Mankurts*) (σκλάβους στερημένους λογικής και αίσθησης ιστορίας όπως περιγράφηκε από τον μεγάλο κιργιστανορώσο συγγραφέα Chengiz Aitmatov) με σκοπό να μειώσουν την ικανότητά τους να αντιστέκονται στον σύγχρονο «παγκοσμιοποιητή» καπιταλισμό, αυξανόμενα άδικο και αντιπαραγωγικό για τους ανθρώπους και την ανθρωπότητα ως σύνολο.

Καθ' οδόν, οι εξασθενημένες Ηνωμένες Πολιτείες απελευθέρωσαν μία σύγκρουση για να αποτελειώσουν την Ευρώπη και άλλες εξαρτημένες χώρες, με πρόθεση να τις πετάξουν στις φλόγες της αντιπαραθέσης μετά την Ουκρανία. Τοπικές ελίτ στις περισσότερες από αυτές τις χώρες έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους και, πανικόβλητες από τις αποτυγχάνουσες εσωτερικές και εξωτερικές θέσεις, οδηγούν με υπακοή τις χώρες τους στη σφαγή. Επιπλέον, η αίσθηση μιας μεγαλύτερης αποτυχίας, αδυναμία, ρωσοφοβία αιώνων, διανοητική υποβάθμιση και η απώλεια στρατηγικής κουλτούρας κάνουν το μίσος τους ακόμη βαθύτερο από εκείνο των Ηνωμένων Πολιτειών.

« Το διάнуσμα κίνησης στις περισσότερες δυτικές χώρες δείχνει με σαφήνεια την μετακίνησή τους προς ένα νέο φασισμό και (ως τώρα) 'φιλελεύθερο' ολοκληρωτισμό. »

Ό,τι είναι πιο σημαντικό είναι ότι η κατάσταση θα γίνει μόνο χειρότερη εκεί. Η εκχειρία είναι δυνατή αλλά όχι η ειρήνη. Η οργή και η απόγνωση θα συνεχίσουν να αυξάνονται σε φάσεις και αναστροφές. Αυτό το διάнуσμα κίνησης της Δύσης αναμφίβολα δείχνει μία ολίσθηση προς τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Ήδη αρχίζει και μπορεί να ξεσπάσει σε κανονική πυρκαγιά τυχαία ή λόγω της αυξανόμενης ανικανότητας και ανευθυνότητας των σημερινών κυρίαρχων κύκλων στη Δύση.

Η προώθηση της τεχνητής νοημοσύνης και η ρομποτοποίηση αυξάνουν την απειλή κλιμάκωσης ακόμη και χωρίς πρόθεση. Πράγματι, μηχανές μπορούν ξεφύγουν του ελέγχου συγκεχυμένων ελίτ.

Η κατάσταση χειροτερεύει από «στρατηγικό παρασιτισμό» -στα 75 έτη σχετικής ειρήνης, οι άνθρωποι έχουν ξεχάσει τη φρίκη του πολέμου και ακόμη έχουν πάψει να φοβούνται τα πυρηνικά όπλα.

Για πολλά έτη έχω μελετήσει την ιστορία της πυρηνικής στρατηγικής και έχω φτάσει σε ένα αναμφίβολο, αν και φαινομενικά όχι εντελώς επιστημονικό, συμπέρασμα. Η δημιουργία πυρηνικών όπλων ήταν το αποτέλεσμα θεικής παρέμβασης. Βλέποντας τρομαγμένος ότι οι άνθρωποι, ευρωπαίοι και οι γιαπωνέζοι που ενώθηκαν μαζί τους, προκάλεσαν δύο παγκόσμιους πολέμους στη διάρκεια ζωής μιας γενιάς, θυσιάζοντας δεκάδες εκατομμύρια

ζωών, ο θεός έδωσε ένα όπλο του Αρμαγεδδώνα στην ανθρωπότητα για να υπενθυμίζει σε εκείνους που είχαν χάσει το φόβο της κόλασης που υπήρξε. Ήταν αυτός ο φόβος που διασφάλισε σχετική ειρήνη για τα τελευταία τρία τέταρτα ενός αιώνα. Αυτός ο φόβος δεν υπάρχει τώρα. Ότι συμβαίνει τώρα είναι αδιανόητο σύμφωνα με προηγούμενες ιδέες για πυρηνική αποτροπή: σε μια κρίση απελευθερωμένης οργής οι κυβερνώντες κύκλοι μιας ομάδας χωρών έχουν εξαπολύσει ένα πόλεμο πλήρους κλίμακας κάτω από το στομάχι μιας πυρηνικής υπερδύναμης.

Αυτός ο κίνδυνος χρειάζεται να επιστρέψει. Διαφορετικά η ανθρωπότητα είναι καταδικασμένη.

Ότι αποφασίζεται στα πεδία των μαχών στην Ουκρανία δεν είναι μόνο, και όχι τόσο πολύ, πώς θα μοιάζουν η Ρωσία και η μελλοντική παγκόσμια τάξη, αλλά κυρίως εάν θα υπάρχει οποιοσδήποτε κόσμος ή ο πλανήτης θα μετατραπεί σε ραδιοενεργά ερείπια που θα μολύνουν ό,τι θα έχει μείνει από την ανθρωπότητα.

Σπάζοντας τη βούληση της Δύσης να συνεχίσει την επίθεση, δεν θα σώσουμε μόνο τους εαυτούς μας και τελικά θα απελευθερώσουμε τον κόσμο από το δυτικό ζυγό πέντε αιώνων αλλά θα σώσουμε και την ανθρωπότητα. Σπρώχνοντας της Δύση προς μία κάθαρση (catharsis) και έτσι τις ελίτ της προς την εγκατάλειψη του αγώνα τους για ηγεμονία, θα τους αναγκάσουμε να υποχωρήσουν πριν συμβεί μία παγκόσμια καταστροφή, αποφεύγοντάς την έτσι. Η ανθρωπότητα θα λάβει μια νέα ευκαιρία για ανάπτυξη.

Προτεινόμενη λύση

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μια σκληρή μάχη είναι μπροστά. Θα πρέπει να επιλύσουμε τα εναπομείναντα εσωτερικά προβλήματα: να ξεφορτωθούμε τον δυτικό κεντρισμό στα μυαλά μας και τους δυτικούς στη διευθυντική τάξη, τους compradors και την χαρακτηριστική τους σκέψη. (Η Δύση πράγματι μας βοηθά με αυτό). Είναι καιρός να τελειώσουμε το ταξίδι μας τριακοσίων ετών στην Ευρώπη, το οποίο μας έδωσε χρήσιμη εμπειρία και βοήθησε να δημιουργήσουμε τον σπουδαίο πολιτισμό μας. Φυσικά, θα διατηρήσουμε προσεχτικά την ευρωπαϊκή μας παράδοση. Αλλά είναι καιρός να επιστρέψουμε στο σπίτι και στον πραγματικό εαυτό μας, να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε τη σωρευμένη εμπειρία και να χαράξουμε τη δική μας διαδρομή. Το Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων έκανε πρόσφατα σημαντική πρόοδο προσκαλώντας τη Ρωσία στην Εννοια Εξωτερικής Πολιτικής ένα κράτος-πολιτισμός. Θα προσέθετα – ένας πολιτισμός πολιτισμών, ανοιχτός στο Βορρά και στο Νότο, τη Δύση και την Ανατολή.

Η αντιπαράθεση με τη Δύση στην Ουκρανία, ανεξάρτητα από το πώς θα τελειώσει, δεν θα έπρεπε να μας αποσπά από την στρατηγική εσωτερική κίνηση – πνευματική, πολιτισμική, οικονομική, πολιτική, και στρατιωτικο-πολιτική- προς τα Ουράλια, τη Σιβηρία και τον Μεγάλο Ωκεανό. Χρειαζόμαστε μια νέα ουραλοσιβηρική στρατηγική, συνεπαγόμενη αρκετά βελτιωτικά σχέδια, περιλαμβανομένης, φυσικά, της δημιουργίας μιας τρίτης πρωτεύουσας στη Σιβηρία. Η κίνηση θα έπρεπε να γίνει μέρος των προσπαθειών μας, τόσο επειγόντως

απαραίτητων σήμερα, να διαρθρώσουμε το Ρώσικο Ονειρό μας – την εικόνα της Ρωσίας και του κόσμου που θέλουμε να δούμε.

Εγώ και πολλοί άλλοι έχουμε γράψει πολλές φορές ότι χωρίς μια μεγάλη ιδέα μεγάλα κράτη χάνουν το μεγαλείο τους ή απλά εξαφανίζονται. Η ιστορία σκορπίζεται με τις σκιές και τους τάφους των εξουσιών που την έχασαν. Πρέπει να δημιουργηθεί από τα πάνω, χωρίς να περιμένουμε να έρθει από τα κάτω, όπως ηλίθιοι ή τεμπεληδες άνθρωποι κάνουν. Πρέπει να συνταιριάξει τις θεμελιώδεις αξίες και εμπνεύσεις των ανθρώπων και, πιο σημαντικά, να μας οδηγήσει όλους προς τα εμπρός. Αλλά αυτό είναι η ευθύνη της ελίτ και της ηγεσίας της χώρας να το διαρθρώσει. Η καθυστέρηση να ενεργήσει έτσι έχει υπάρξει απαράδεκτη μεγάλη.

« Αλλά για να έρθει το μέλλον, είναι απαραίτητο να κάμψουμε τη σατανική αντίσταση των δυνάμεων του παρελθόντος – τη Δύση – η οποία, εάν δεν θρυμματιστεί, σχεδόν βέβαια και ανυποχώρητα θα οδηγήσει τον κόσμο σε έναν πλήρους κλίμακας και, πιθανόν, τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο για την ανθρωπότητα. »

Και αυτό με φέρνει στο πιο δύσκολο μέρος αυτού του άρθρου. Μπορούμε να συνεχίσουμε τις μάχες για ακόμη ένα έτος ή δύο ή τρία θυσιάζοντας χιλιάδες και χιλιάδες από τους καλύτερους άνδρες μας και αλέθοντας δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων που ζουν στα εδάφη που σήμερα λέγονται Ουκρανία και έχουν πέσει στην τραγική ιστορική παγίδα. Αλλά αυτή η στρατιωτική επιχείρηση δεν μπορεί να τερματιστεί με μία αποφασιστική νίκη χωρίς να εξαναγκάσουμε τη Δύση να αποσυρθεί στρατηγικά ή ακόμη να παραδοθεί και να της επιβάλλουμε να εγκαταλείψει τις προσπάθειες να ανατρέψει την ιστορία και να διατηρήσει τη παγκόσμια κυριαρχία και να εστιάσει στο εαυτό της και στην τρέχουσα πολυεπίπεδη κρίση. Χοντρικά μιλώντας, πρέπει να τη «σκαπουλάρουν» έτσι ώστε η Ρωσία και ο κόσμος να μπορούν να κινηθούν προς τα εμπρός ανεμπόδιστα.

Συνεπώς, είναι απαραίτητο να διεγείρουμε το ένστικτο της αυτοσυντήρησης που η Δύση έχει χάσει και να την πείσουμε ότι οι προσπάθειές της να εξουθενώσει τη Ρωσία εξοπλίζοντας τους ουκρανούς είναι αντιπαραγωγικές για την ίδια τη Δύση. Θα πρέπει να κάνουμε ξανά την πυρηνική αποτροπή ένα πειστικό επιχείρημα κατεβάζοντας το όριο για τη χρήση πυρηνικών όπλων που τέθηκε απαράδεκτα ψηλά και ανεβαίνοντας γρήγορα αλλά με σύνεση τη σκάλα της αποτροπής-κλιμάκωσης. Τα πρώτα βήματα έχουν ήδη γίνει με τις σχετικές δηλώσεις του ρώσου προέδρου και άλλων αρχηγών: η αναγγελθείσα χρήση πυρηνικών όπλων και οι μεταφορές τους στη Λευκορωσία και η αυξημένη ετοιμότητα μάχης των δυνάμεων πυρηνικής αποτροπής. Αλλά υπάρχουν πολλά βήματα σε αυτή τη σκάλα. Έχω μετρήσει δύο ντουζίνες. Το πράγμα μπορεί επίσης να φτάσει στο σημείο όταν θα πρέπει να προτρέψουμε τους συμπατριώτες μας και όλους τους καλόπιστους ανθρώπους να εγκαταλείψουν τους τόπους διαμονής κοντά σε εγκαταστάσεις οι οποίες θα μπορούσαν να γίνουν στόχοι χτυπημάτων σε χώρες οι οποίες παρέχουν άμεση υποστήριξη στο καθεστώς μαριονέτα του Κιέβου. Ο εχθρός πρέπει να γνωρίζει ότι είμαστε έτοιμοι να δώσουμε ένα προληπτικό χτύπημα σε ανταπόδοση

όλων των τρεχουσών και παρελθουσών πράξεων επίθεσης για να εμποδίσουμε μία ολίσθηση προς παγκόσμιο θερμοπυρηνικό πόλεμο.

Έχω πει και γράψει πολλές φορές ότι εάν κατασκευάσουμε ορθά μία στρατηγική εκφοβισμού και αποτροπής ακόμη και χρήσης πυρηνικών όπλων, ο κίνδυνος ενός «ανταποδοτικού» πυρηνικού ή κάθε άλλου χτυπήματος στο έδαφός μας μπορεί να μειωθεί στο ελάχιστο. Μόνο ένας τρελός που, πάνω από όλα, μισεί την Αμερική, θα έχει τα άντερα να αντεπιτεθεί «υπερασπιζόμενος» τους ευρωπαίους, βάζοντας έτσι τη χώρα του σε κίνδυνο και θυσιάζοντας την υποθετική Βοστώνη για το υποθετικό Ροζναη. Και οι ΗΠΑ και η Ευρώπη το γνωρίζουν αυτό πολύ καλά αλλά απλά προτιμούν να μην το σκέφτονται. Εμείς οι ίδιοι έχουμε ενθαρρύνει αυτό τον τρόπο σκέψης με τη ρητορική μας για την αγάπη της ειρήνης. Από τη μελέτη της ιστορίας της αμερικανικής πυρηνικής στρατηγικής γνωρίζω ότι αφότου η ΕΣΣΔ είχε κερδίσει την πειστική ικανότητα να απαντά σε πυρηνικό χτύπημα, η Ουάσιγκτον δεν εξέτασε σοβαρά, αν και δημόσια μπλόφαρε, τη πιθανότητα να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα εναντίον σοβιετικού εδάφους. Εάν ποτέ εξέτασαν τέτοια πιθανότητα, το έκαναν μόνο εναντίον των «προωθημένων» σοβιετικών στρατευμάτων στην ίδια τη Δυτική Ευρώπη. Γνωρίζω ότι οι καγκελάριοι Kohl και Schmidt το έσκασαν στα καταφύγιά τους μόλις το ζήτημα τέτοιας χρήσης εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια στρατιωτικών ασκήσεων.

Πρέπει να ανέβουμε τη σκάλα της αποτροπής-κλιμάκωσης αρκετά γρήγορα. Με δεδομένο το διάνυσμα της δυτικής κίνησης - η επίμονη υποβάθμιση των περισσότερων από τις ελίτ τους-καθεμιά από τις επόμενες κλήσεις της θα είναι ακόμη πιο ανίκανη και πιο ιδεολογικά φορτισμένη από τις προηγούμενες. Δύσκολα μπορούμε να περιμένουμε πιο υπεύθυνους και πιο λογικούς αρχηγούς να έρθουν εκεί στην εξουσία στο κοντινό μέλλον. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο μετά από μια κάθαρση, αφού θα έχουν εγκαταλείψει τις φιλοδοξίες τους.

Δεν πρέπει να επαναλάβουμε το «ουκρανικό σενάριο». Για ένα τέταρτο ενός αιώνα, δεν ακούγαμε εκείνους που προειδοποιούσαν ότι η επέκταση του NATO θα οδηγούσε σε πόλεμο και προσπαθήσαμε να καθυστερήσουμε και να «διαπραγματευτούμε».

Αλλά τι θα γίνει εάν δεν υποχωρήσουν; Τι θα γίνει εάν έχουν χάσει πλήρως το ένστικτο της αυτοσυντήρησης; Σε αυτή τη περίπτωση θα πρέπει να χτυπήσουμε μια ομάδα στόχων σε ένα αριθμό χωρών με σκοπό να επαναφέρουμε στη λογική εκείνους που έχουν χάσει το μυαλό τους.

« Ηθικά, αυτή είναι μία τρομακτική επιλογή καθώς θα χρησιμοποιήσουμε το όπλο του θεού, καταδικάζοντας του εαυτούς μας σε σοβαρές πνευματικές απώλειες. Αλλά εάν δεν το κάνουμε, όχι μόνο η Ρωσία μπορεί να πεθάνει, αλλά πολύ πιθανόν ο συνολικός ανθρώπινος πολιτισμός να πάψει να υπάρχει. »

Πρέπει να κάνουμε αυτή την επιλογή μόνοι μας. Ακόμη και φίλοι και υποστηρικτές δεν θα μας υποστηρίξουν αρχικά. Εάν ήμουν κινέζος δεν θα ήθελα η τρέχουσα σύγκρουση να τελειώσει γρήγορα και ξαφνικά, επειδή απορροφά δυνάμεις των ΗΠΑ και δίνει στη Κίνα τη δυνατότητα

να συγκεντρώσει ισχύ για μια αποφασιστική μάχη άμεσα ή, σύμφωνα με τις καλύτερες εντολές του Lao Tsu, να αναγκάσει τον εχθρό να αποσυρθεί χωρίς μάχη. Θα ήμουν επίσης αντίθετος στη χρήση πυρηνικών όπλων επειδή ανεβάζοντας την αντιπαράθεση σε πυρηνικό επίπεδο θα σήμαινε μετακίνηση σε μια περιοχή όπου η χώρα μου [η Κίνα] είναι ακόμη αδύναμη. Επιπρόσθετα, η αποφασιστική δράση δεν είναι σύμφωνη με τη φιλοσοφία της κινεζικής εξωτερικής πολιτικής, η οποία δίνει έμφαση σε οικονομικούς παράγοντες [ενώ χτίζει στρατιωτική ισχύ] και αποφεύγει την άμεση αντιπαράθεση. Θα υποστήριζα το σύμμαχο, διασφαλίζοντας τα νώτα του, αλλά θα κρυβόμουν πίσω του χωρίς να παρεμβαίνω στη μάχη. [Αλλά ίσως δεν κατανοώ αρκετά καλά αυτή τη φιλοσοφία και αποδίδω μη ορθά κίνητρα στους κινέζους φίλους μας]. Εάν η Ρωσία πραγματοποιούσε ένα πυρηνικό χτύπημα, οι κινέζοι θα το καταδίκασαν αλλά και θα το χαίρονταν κατά βάθος που ένα πανίσχυρο πλήγμα επιτεύχθηκε στη φήμη και τη θέση των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και ποια θα ήταν η αντίδρασή μας εάν (ο θεός να το εμποδίσει) το Πακιστάν χτυπούσε την Ινδία ή αντίστροφα; Θα τρομοκρατούμασταν και θα λυπόμασταν που το πυρηνικό ταμπού έσπασε. Και τότε θα αρχίζαμε να βοηθούμε όσους θα είχαν επηρεαστεί και θα κάναμε τις απαραίτητες αλλαγές στο πυρηνικό μας δόγμα.

Για την Ινδία και άλλες χώρες της Παγκόσμιας Πλειονότητας, περιλαμβανομένων των πυρηνικών (Πακιστάν, Ισραήλ), η χρήση πυρηνικών όπλων είναι επίσης απαράδεκτη και για ηθικούς και για γεωστρατηγικούς λόγους. Εάν χρησιμοποιούνταν και χρησιμοποιούνταν «επιτυχώς», αυτό θα έσπαγε το πυρηνικό ταμπού – την ιδέα ότι δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις και ότι η χρήση τους θα οδηγούσε αναπόφευκτα σε παγκόσμιο πυρηνικό Αρμαγεδδώνα. Δύσκολα μπορούμε να περιμένουμε γρήγορη υποστήριξη ακόμη κι αν χώρες στον Παγκόσμιο Νότο θα αισθάνονταν ικανοποίηση από την ήττα των πρώην δυναστών τους, οι οποίοι άρπαζαν, διέπραξαν γενοκτονίες και επέβαλαν ένα ξένο πολιτισμό.

Αλλά στο τέλος, οι νικητές δεν κρίνονται. Και οι λυτρωτές λαμβάνουν ευχαριστίες. Η ευρωπαϊκή πολιτική κουλτούρα δεν θυμάται καλά πράγματα. Αλλά ο υπόλοιπος κόσμος θυμάται με ευγνωμοσύνη πώς βοηθήσαμε τους κινέζους να απελευθερωθούν από τη κτηνώδη γιαπωνέζικη κατοχή και πώς βοηθήσαμε τις αποικίες να απελευθερωθούν από τον αποικιακό ζυγό. Εάν δεν γίνουμε κατανοητοί αμέσως, θα υπάρξουν ακόμη περισσότερα κίνητρα ενασχόλησης με αυτοβελτίωση. Αλλά ακόμη, είναι πολύ πιθανό ότι θα μπορέσουμε να νικήσουμε, να φέρουμε τον εχθρό μας στη λογική και να τον εξαναγκάσουμε να υποχωρήσει χωρίς να προσφύγει σε εξαιρετικά μέτρα και λίγα χρόνια αργότερα να λάβουμε θέση πίσω από τη Κίνα, όπως τώρα βρίσκεται από πίσω μας, υποστηρίζοντάς την στη μάχη της με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε αυτή την περίπτωση θα είναι δυνατό να αποφύγουμε ένα μεγάλο πόλεμο. Μαζί θα κινήσουμε για το καλό του καθενός, περιλαμβανομένων των ανθρώπων που ζουν στις δυτικές χώρες.

Και τότε η Ρωσία και η ανθρωπότητα θα επιμείνουν μέσα από όλες τις αντιξοότητες και θα μπουν στο μέλλον, το οποίο μου φαίνεται λαμπρό, πολυπολικό, πολυπολιτισμικό, πολύχρωμο δίνοντας στις χώρες και στους λαούς μια ευκαιρία να χτίσουν το δικό τους κοινό μέλλον.